

ЛУМТУРО

Kyjev 2004

Koľa!

Anglie!

A spousta dalšího
super čtení...

Bonus!!!

Originální komiks:
Jak to bylo se slépkami?

Již 12. ročník nejčtenější tiskoviny.

СТАЛИЦА КИЕВ

Stolní město Kyjev 988 - 1015

Aj, vy junáci dobří, udatní, matička širá Rus se dme pýchou nad tím, jaké bohatýry a krásné dívčiny to zrodila. Neboť za časů knížete Vladimíra světce, nebylo v širém světě větších skutků udatenství, lásky, zbožnosti a moudrosti, než jaké konali obyvatelé města Kyjeva. Jasně slunéčko Vladimír i s kněžnou svou, Annou, zvanou též Apraxie, hostili zde na svém dvoře ty největší bohatýry. Avšak Ilja Muromec, starý kozák a udatný bijec, Dobryňa Nikitič i Čurila Plenkovič a celý Kyjev musel žasnout nad schopnostmi dětí Vladimírových a jejich družiníků. Začneme od nejzdatnějších:

1) Gleb Vladimirovič, vojvoda perejaslavský

(Ondřej)

Družiníci: Potápka, Kristýna, Kákoš, Franta, Překvápkó, Michal K., Kryštof, Martin Baterka

2) Mstislava Vladimirovna, vojvodkyně

tmuktorakaňská (Kristýna)

Družiníci: Edita, Anička P., Špageta, Vít, Toník, Daník, Kuba F., Lukáš

3) Svjatoslav Vladimirovič, vojvoda černigovský

(Swaťák)

Družiníci: Kadu, Helča, Anička Č., Tonda, Martin, Rodrigo, Janek, Patrik

4) Jaroslav Vladimirovič, vojvoda novgorodský

(Pája)

Družiníci: Palička, Benjík, Judita, Mates, Vojta B., Dominik, Jenda Roro, Ondra Komanč

5) Izjaslava Vladimirovna, vojvodkyně polocká (Madlen)

Družiníci: Cibule, Verča, Natálka Bleška, Emil,
Marek, Jáchym, Přemek, Kuba Kubikula

(dle celkového pořadí v CTH)

Celý tento dvůr Vladimírův se zpočátku klaněl bohům pohanským a ve svatyni hromovládného Peruna udržoval

Věčný oheň. Vyráběl si modly, kterým se pokorně a naivně klaněl a málem by na obětním stole skončily i děti Vladimírovy Izjaslava, Mstislava i jasný Gleb. Naštěstí zakročil ctihodný misionář, který, vykonavše dlouhou pouť až z daleké Byzance, přišel do Kyjeva a vyrval nebohé oběti ze spárů zlých démonů. Ještě v noci zhasil oheň v pohanské svatyni a svrhnul modly ze zlatých podstavců. Téhož večera vykonal ještě zázrak vzkříšení na dvou

obětech místní mafie. Vladimír, vida „výkonnost“ a majestát křesťanského Boha, hned druhého dne se nechal (i s rodinou, všemi bohatýry a celým Kyjevem) slavnostně pokřtít. Tak tedy začala nová éra Kyjevské Rusi a jasné slunéčko Vladimír se nesmazatelně zapsal do dějin. Děti Vladimírovy se svými družinami nelenily a jaly se skládat ikony světců, aby

sobě co nejdříve zajistili přimluvu a ochranu těchto svatých patronů. Občané Kyjevští se proto naučili (nevyjímaje Gleba) upéct skvělý chleba. Také byli schopni rozpoznat jednotlivé druhy drahocenného byzantského koření, a to bez pomoci zraku! Dále se zdokonalili v bohatýrských kouscích (střelba z luku, vrhání čtyřicetipudovou palicí apod.) a to tak, že za jedné tmavé noci holýma rukama zatočili se strašlivým drakem Gorynyčem, který zákeřně napadl Kyjev. Jeho hlavy doslova vyletěly do povětří. Chrabrým družinám

pak musel složit poklonu i neohrožený drakobijec Dobryňa Nikitič, který se zmožil pouze na jedinou dračí hlavu, než znaven prchl za město. Občané kyjevští nenechali se vyvésti netvorem (tzn. drakem) z míry a již druhý den pokojně vyráběli nové hliněné nádoby, které mohutné zvíře svým

funěním porozbíjelo v knížecím paláci. Také napsali sobě nové bohatýrské eposy, aby dali vyniknout skutkům udatenství a měli se čím potěšit při bujných večerech, kdy medovina tekla proudem a nohy samy nadšeně křepčily kozáčka. Naštěstí se některá díla dochovala i ve formě psané, takže se i vy můžete pokochat jedním z nejvelkolepějších příběhů:

„Aj, vy dobří udatní bohatýři, poslyšte pravdivý příběh, který psal sám život před mnoha a mnoha lety, když byla matička syrá země ještě mladá.“

Před mnoha a mnoha časy si jasné slunéčko Vladimír česal vlasy. Zrovna když končil s česáním, cestu mu zkrřížil jezdec s neustálým škytáním.

„Aj, ty udatný bojovníku, mám to dneska ale kliku, že tě tady potkávám, zrovna na lupiče nadávám. Mé jméno je Jasné slunéčko Vladimír a chci pro matičku Rus jen mír.“

„Hej ty kníže Vladimíre, proč jsou tvé tváře tolik zasmušilé?“ řekl udatný bojovník pištivým hlasem. Kníže se velmi podivěl nad tím, co právě uslyšel. „Ty nejsi udatný bojovník, ale žena, či nějaký podvodník.“

„Co to plácáš, vévodo Vladimíre, já jsem udatná bojovnice v plné síle. Mé jméno je Mstislava, všude doprovází mě sláva.“

„Aj, to já jsem netušil, dovol, abych se ti omluvil, tvé jméno je mi známé. Možná bys mi mohla pomoci, nevím jak jinak se spravedlnosti domoci. Ukradli mi poklad nejvzácnější, opilého ptakopyska. Byl pro mě v srdci nejcennější. Jel jsem zrovna do Kyjeva, v rukou jsem ho nesl, lupič se na mě vrhl, ten nápor jsem nesnesl. Ptakopyska vzal a koně mi sřal.“

„Ach, to je mi hrozný skutek, ten lupič potom utek. Jen mi řekni jméno něho (???), já hned spálím kosti jeho.“

„Byl to byzantský kupec Jurij Gagarin, ale jít po něm ti moc neradím, je strašně moc nebezpečný, zabil by tě jeho útok sečný.“ Poté sňal Jasné slunéčko Vladimír z ramene luk, založil kalenou střelu a vypálil na koně odvážné Mstislavy. Šíp koněm proletěl a zabodl se do nedalekého dubu.

„Aj, ty kníže Vladimíre, ty jsi zabil koně mého, ses zbláznil? Teď budeme muset jít pěšky do města Stólnokyjevského.

„Hm“, řekl kníže Vladimír smutným hlasem a odehnal komára ječným klasem.

Tolik tedy literární tvorba Tmuktorakaňských.

Odvážní Kyjevané se zapotili také při kompletování městské knihovny, kterou zaneřádl průvan, právě když bylo potřeba vyhledat v archivech konkrétnější informace o pokladu obchodníka Slavíka Budimiroviče. Mezitím se ale již o překot nabízeli družinám jejich svatí patroni, kteří slibovali, že své svěřence zahrnou nezměrným bohatstvím (za účelem konání skutků křesťanské lásky), jakmile jen bude jejich ikona, kterou bohatýři skládali, kompletní. Tato slova jim nedlouho poté potvrdil i samotný Vladimír, který (nedbaje na svůj špatný zdravotní stav, osobně si vyřídil účty s jedním vrahounem, a to za to, že ten vrahoun málo vraždil – někdy je složité pochopit ruskou mentalitu). Ééé ... ano, tak Vladimír se rozhodl předat družinám zbylé části ikon (ani nevím, kde je

sebral), ale vzápětí mu je sebral pohanský Pečeněg, který se do Kyjeva dostal neznámo jak, a z Kyjeva se dostal taktéž neznámo jak, ale rychle. Zmužilí vojvodové a vojvodkyně nelenili a do strašlivého pronásledování se ihned pustili. Zanechali starého vetchého (a značně senilního) Vladimíra v poloprázdném Kyjevě. No, pravda, nevrátili se zadlouho, hned druhý den, ale to již Jasné slunéčko nesvítilo na

matičku Rusi, plamen jeho života vyhasl.

Mezitím však udatní bohatýři strastiplně putovali, až dorazili do zemí Českých, kde na faře Bernartické bylo jim skvostné ubytování dopřáno. Ale než mohli svým znaveným nohám odpočinku dopřáti, povinnost již volala je dále. Těžkou pouť do zemí pohanských i křesťanských vykonali, ikony však našli až na samém návratu do Kyjeva, v nedalekých Chrášťanech. Zbylé části ikon tedy našli, ale ještě zdaleka nebyl konec jejich odvážným kouskům. Po smrti Vladimírově totiž trůn stólnokyjevský uchvátil samozvaný

krutovládce Svjatopolk, jehož hrůzovláda se v dějinách ruských snad jen s vládou Ivana Hrozného dá srovnati. Tento tyran odmítl do Kyjeva přístup všem družinám zmužilých bohatýrů, včetně Vladimírových dětí a právoplatných nástupců stolce knížecího. Za tento čin však musel zaplatit. Vojvodové

vyslali své skvělé družiny, aby pátrali v bujně řece Dněpru, kde na hladině v pěti nádobách, vyplněných čarovnými bylinami a vnitřnostmi zvířat, obětovaných za úplňku, leží pět vajec, v nichž se skrývá síla Svjatopolkova. Netrvalo dlouho a v ruce každého z odvážných vojvodů (vojvodkyň) se objevilo na pohled obyčejné vejce. Avšak krutý Svjatopolk viditelně zbledl, když uviděl, co třímají huňaté ruce chrabrých vojvodů (vojvodkyň). A tak když vejce jedno po druhém vystříklo svůj obsah na dlažbu kyjevskou, sklátil se krutovládce z uzurpovaného stolce knížecího. Družinám pak nezbývalo než dotvořit ikonu svého přímluvce, který jim z vděčnosti vydal informaci o pokladu Slavíka Budimiroviče. Poklad ten byl ceny nedožité a potomci statečných bohatýrů jsou z něj dodnes živi. Na knížecí trůn stolnokyjevský pak po právu usedl vojvoda družiny nejschopnější, jasný Gleb, dřívější vojvoda na Perejaslavi. Velké oslavy pak propukly, při nichž medovina proudem tekla, a bohatýři měřili síly v přátelských kláních. Tento příběh nechť je sinému moři na utišení, a dobrým lidem na poslechnutí, a veselým junákům na potěšení.

Novinky

Máme v oddíle 2
nové nadějné
hudební skupiny:
Beatbox a Rossol

Nejlepšími
táborníky jsou:
Emil, Kadu

Slibovaly: Kadu, Mája
3 orlí pera složili: Emil,
Anča

Holky mají novou
hlavní vedoucí:
Lulu!!!!

KOLA

Pondělí ráno. Hlavní nádraží. Skupina svěžích cyklistů. Lesklá kola, helmičky, epesní frisbee. Taková jedna volná neděle po táboře člověka úplně změní. Nikdo by nepoznal bývalé, budoucí i současné vedoucí, rádce a rovery.

Zatím stále stejně epesní skupina vystoupila odpoledne z vlaku ve Dvořišti. O něco později doškolbrtal o něco méně epesní, ale stále pojízdný Antikrist, táborový modrý transit. Z praktických a bezpečnostních důvodů na dobu cesty přejmenovaný na Kryštofa a svěřený do péče tohoto svatého.

Start, úspěšný přejezd hranic a stoupání. Pálí slunce a po prvním kopci

už nikdo nemůže. Do Mauthausenu je to 60 kilometrů, asi víc než kdy kdo z nás ujel. Kromě Voji, samozřejmě. Jedeme sice k Dunaji, ale cesta tomu moc nenapovídá – kopec, kopec, klesání, kopec, mírný kopec... krásný raně gotický kostelík s příšernou přístavbou a nádhernými barevnými okny, dvacet zmořených cyklistů v půlce cest v pololehu

na boční cestě, všechno jídlo zůstalo v transitu, kolise Swaťáků a první kolo mimo provoz. Do Mauthausenu jsme dorazili až se západem slunce, posledních pár kilometrů je z kopce a nad Dunajem se válí mlha... Romantische. Spíme těsně u Mauthausenu, snad dokonce v jedné jeho bývalé části.

Jako školní skupina v čele s pí uč. Rádlovou

máme vstup do koncentračního tábora zdarma. Dokonce nám půjčují prastarý přehrávač s česky namluveným průvodcem. Snaží se nám promlouvat do duše. Skupina zpočátku se smějících turistů působí na apellplatzu poněkud nepatřičně. Celý Mauthausen je rozpálený poledním sluncem, vše dokonale čisté - ubikace, plynová komora, koupelny. Koncentrační tábor uprostřed léta. Sjíždíme serpentinou zpátky k Dunaji, „Kristýna zapomněla zatočit“ a pokračuje s naraženou rukou transitem. Sluníčko opravdu svítí, Dunaj je opravdu modrý a stezka podél něj vede opravdu pořád z kopce. Trošku nuda. Pravidelně předjíždíme skupinky rakouských kolistů v předpenzijním věku a

ti nás pak zase předjíždějí na jedné z mnoha seskupovacích zastávek. Obědváme u Dunaje, koupeme se v Dunaji, nedaleko veřejných záchodků, a večer spíme pár metrů od Dunaje. Voja hrdinně brání Synátora s harmonikou před drzou kamerou vlezlých hladových roverských reportérů těžících z lidského neštěstí. Po večeri olivy, epesně černé a trapně zelené a po nich bouřka, šílený víchř, zlomená pacička Sahary a kopule vyfouklé do placiček.

Ve středu zastavujem v Melku, odcad' je Adson z Jména růže – nicméně klášter je neuvěřitelně barokní, okrovo-blondatý, ani stopy po temné atmosféře. I tak láká k vraždám, dokonce v samotných prostorách kostela, dokonce naživo pro kameru... (V Májině verzi mafie jsou všichni vrahy a všichni oběťmi.) A mají tu skvělou zmrzlinu, rodinné balení

pro katolischer scout aus Prag, socialksindl. Pokračujem podél Dunaje, po obou stranách jsou teď krásné skály, vesničky jsou pořád starší, skoro francouzské, kamenné, v každé je krásný kostelík, dostáváme se do vinařské oblasti. Při obědě se koupeme přímo v Dunaji – neuvěřitelně silný proud, během pár vteřin sveze o 20 metrů dál. Strašně křičíš, máš co dělat aby ses na konci zachytl, marně se pokusíš plavat proti, snažíš se vylézt dřív, než tě to doveze až k osamělému postaršímu nudistovi, který okupuje schůdky. Popoběhneš kus zpátky nahoru a jedeš znova. A pokud kolem zrovna jede nákladní loď, je program obohacen

o umělé vlny. Pak se jede dál, zase je to šíleně daleko a hlavně se večer ukazuje, že nalezené tábořiště je špatným směrem. Čekáme na Jiřího rozsudek, kam přesně budem stoupat – úplně mrtví se škrábeme 5 kilometrů nad Dunaj, Kristýna únavou zapomněla šlapat, málem jsme ztratili Juju a techniky, co ji pomáhali nandat řetěz – jako obvykle se na křižovatce zapomnělo počkat na poslední. Všichni jsou stahaní a naježení a vaříč je poprvé schopný vařit rychleji než dvě hodiny. Dorazil Hugo.

Ráno sjíždíme ten krpál zpátky dolů a celý den pak přes různé kopce a kopečky jedeme nahoru k hranicím. S kulturní zastávkou v Kremsu, s koupáním u dětského hřiště, šílené dusno. Spíme na louce, kde propuká zuřivý zápas ve frisbee, vedený převážně mužskou částí výpravy. Zatímco se dámy koupou. Už za tmy nás navštěvuje pan majitel, vinař. Roztomilý starý pán, poněkud pod vlivem, který si skvěle rozuměl s Májou M.

V pátek už míříme k hranicím, přes poslední podlouhlé kopečky. Moje jízda skončila v posledním skopci dolů k hranicím, do Čech jsem dostala až o několik hodin později po návštěvě rakouské nemocnice. Takže nevím téměř nic o koupání v Dyji a pokusu o pyramidu Rychlých Šípů, o Vítových narozeninách, Kristýnině pádu a šití u vranovského pana doktora, o rekordní

množství snědené zmrzliny za den. Poslední večer spíme kousek od vranovské přehrady. Pokus o diskusi nad způsobem vedení kol, kdy všichni rozhodovali o všem a byli zodpovědní za vše, se poněkud zvrtl ve Vítovu kritiku anarchie, a pak ještě dlouho harmonika a kytary... to už jsem napůl spala.

Vlak odjížděl ze Znojma, kde jsme se nakonec všichni úspěšně sešli kolem poledne a přesunuli do místní restaurace na skutečně epesní oběd. Maso. Příloha. Obloha. Trojitá porce hranolek

pro Voju. A hromadná fotka, než odejdou Epiš s Eugenem na autobus.

V prvním vlaku jsou všichni ještě vytuhlý. Čekání na další se stalo osudným epesnímu frisbee, které na nákladu uhlí zamířilo zpět do Rakouska, do Linze. Aby se Eugen nelekl, vše mu hned v mnoha esemeskách vysvětlujem a vléváme mu do srdce naději na návrat. V kupé už to zraje pro bláznec; na kolech se jezdilo do tákových kopců a jedla táková zmrzlina, Dunaj je tákhle široký a na něm tákověhle vlny... A kousek před Prahou přišli ti od vedle, v čele s Vojenovou kytarou „šel jsem sám a domů jsem došel. Sám. Sám. Úplně saám...”

V devět večer z Hlavního nádraží.

Lucka

Besonderen Dank:

řidičům Jiřímu a Markovi, Vojovi v čele, překladatelům z němčiny...

... a ostatním všem ovšem po všem taky.

C'était magnifique.

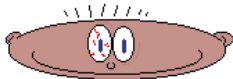

Lumturo Adventure Travel Team uvádí...

Londýn 2004

Již druhá výprava Lumturo Adventure Travel Teamu se od počátku potýkala se stejnými problémy jako loni: původní vysoký počet nahlášených účastníků se postupem času stále více redukoval a tak jsme byli nakonec nuceni doplnit posádku opět z řad nelumturáků – téměř již legendárního

Vít'u

nahradila tentokrát skautka

Kopretinka

Své zážitky bych rozdělila do několika kategorií:

Zážitky z auta – úplně nejneuvěřitelnější bylo s jakou rychlostí a za jakých (jakýkoli) podmínek dokázala

Mája Herba

usnout, a také množství hodin, které dokázala prospat.

**Nebo míra sebeovládání, kterou
prokázal**

Jirka

**, když ho někdo špatně
navigoval a pak měl ještě nablblé dotazy typu
jestli je vlevo vlevo, když jsme teďka v tý Anglii. A nebo zážitek
s bouřkou, která nám byla trpělivým společníkem posledních šest
hodin cesty do Prahy.**

**Zážitky z noclehů – jedinou chybou naší cesty bylo, že jsme si
nevyfotili toho úžasného**

Belgičana

**,co jsme u něj na zahradě spali první noc. Bez fotky vůbec nemá
cenu o něm mluvit, takže hned přejdu**

Belgičanovi

bonjour

**k druhému , u kterého jsme
spali poslední noc, měl farmu a mluvil pouze
francouzsky, a při exkurzi po farmě jsme prodělali rychlokurz
francouzštiny a také domácího zvířectva: la vache, le veau, le torro..
No a nesmím zapomenout na noclehy u**

Zábule

která naštěstí hovořila i česky...

Zážitky z Londýna – těch bylo nepočítaně. To se snad ani nedá vyprávět. To si musíte sami prožít, jaký to je, když je levo vpravo a královnu hlídají na koních dvanáctiletí kluci nebo když vám v Camdenu zavřou obchod s budoucností přímo před nosem.. (teda jak komu, že?)

A to je ode mne pro letošek vše. Tak zase za rok, třeba v Portugalsku..?

Vaše Mája

Kniha Přání a Stížností

Stěžuju si, že mě
nekrmí!!!

Stěžuju si na prašivý
počasí. P.K.

Stěžuju si na frontu, že je
tak dlouhá. Hladovějící

Stěžuju si na to, že Čína
nechutná jako Čína, ale
jako kompot ananasu.
Martin

Stěžuju si na to, že se tu
ztrácí ešusy. Benjík

Děkuji za výborný oběd –
knedlíky se zelím a špekem.
Blecha

Stěžuju si, že je pořád někdo
krásnější. Lulu, Andulka, Bary

Na tomto místě byla původně pochvala, která je hned v další
bublině, takže pozbývá významu, aby tu byla dvakrát, že.

Chválím epesní sýrové placičky a epesní
banánek a epesní čokoládičku. Epesní Lu

Pane Bože prosím
zatop! Anonym

Chci poděkovat Týně za výborné
vedení kuchyně a že spolu s družinky
vaří samé pochoutky.
Eliška a spousta dalších lidí...

Chválím službu za
úplně výborný kakao
Kristýna

Stěžuju si, že mě nepohřbili, i když
jsem byla počestný občan. Jak by se
vám líbilo, kdybyste umřeli a
nepohřbili by vás?!?! Kristýna

Poridge byl
dobrý!
Překvápko

Nejvíce pochval se týkalo uvařených jídel. Že by se z nás
nenápadně stával kulinářský oddíl?

Liga lesních slépek

Svět je plný slepiček a kohoutků. Všimli jste si toho také? Ano je to tak, ale jistě byste si toho nevšimli, kdyby se mezi vámi nevyskytovaly tři inteligentní a zvědavé slépký!!! No a tak se tyto tři slépký sdružily do ligy, do které dnes touží vstoupit každá slepička i kohoutek a to v každém věku! Ale nebojte, ještě máte šanci, aby se váš sen stal skutečností! Chystáme nábor nových členů- ale doufáme, že si bláhově nemyslíte, že uspějete hned napoprvé - s největší pravděpodobností neuspějete ani napotřetí! Ale nesklapujte zobáčky, třeba právě vy jste ten pravý tip pro naši ligu!

Obecně: Liga slépek se zabývá hlavně kvokáním, chichotáním, zpíváním a tančením! - tudíž má velice šťavnatý program!

Dnes jsme
opravdu
POPULÁRNÍ
LIGA
lesních
slépek

Tak

to

bylo

s

LIGOU

LESNÍCH
SLÉPEK

(To aby jste měli přehled)

Byl jednou jeden
oddíl Lumtara
a do něj začali
chodit dvě slípky.
Čírou náhodou už do
oddílu jednou chodila.
Zmenovala se 'Mája'!
(Byli jsme ještě
kukata)

A tak tři malá
kukata nestou
a jsou s těmi
starší.
Sednou jedou ve
vlak a co se
ne stane nestane.
(Už jsme slepek).

A
tak
vznikla
ta populární

Hurá! Hurá! Hurá! Hurá! Hurá! Hurá! Hurá! Hurá! Hurá! Hurá!
Liga lesních
slépek
Kadu & Mája & Palička
Liga lesních
slépek

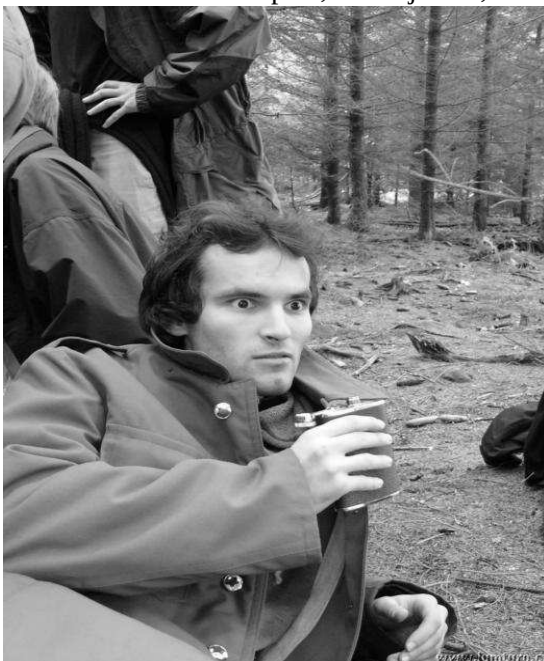
**Nikdo neví, jak k tomu došlo, ale jednoho dne tu najednou byla...
...obehnali jsme ji plotem, ale nemůžeme se jí zbavit...
...stále nás provokuje, stále nás láká, stále nás ohrožuje...
...je to místo mimo čas, mimo zákony, mimo lidské chápání...
...velmi snadno se může stát smrtelnou pastí...
...kdesi hluboko v jejím nitru je místnost, kde se plní všechna lidská
přání...**

Zóna

...přestože vstup do zóny znamená smrtelné nebezpečí, existují lidé, kteří se do ní stále vrací. Stalkeři. Jen jim se podařilo odhalit zákonitosti, které v zóně platí. Jen oni vědí, kde jsou komáři mýtiny, v nichž se každé těleso beznadějně propadne do země, dovedou se vyhnout ježibabímu rosolu, který rozloží jakoukoliv pevnou hmotu v roztřesený sliz...

Stalkeři mají různé důvody, proč se do zóny vrací. Někteří pracují jako placení průvodci senzacechtivých turistů, jiní sem chodí z pouhé touhy po dobrodružství. Všichni však vědí jedno.

Někde v nitru zóny je místnost, která má největší cenu. Ještě nikdy se z ní nevrátili všichni, přesto ji hledají stále další. V čem je její magická přitažlivost? Co láká každého, kdo se o ní dozví? Proč

chtějí všichni prožít hodiny nekonečného děsu?

Ta místnost je schopna splnit každé nejtajnější přání. Přání, které bychom se báli vyslovit nahlas. Přání, které si možná sami ani nepřiznáváme. Dostat se k ní ale nemůže každý. Stalkeré to ví. Před místností čeká na svou oběť mlýnek na maso, vraždící vír, který nelze

oklamat. Kdo touží dojít až do místnosti, musí poslat na smrt svého druhu.

Dne 27. 10. se výprava jedenácti statečných vydala do zóny, doprovázena třemi stalkery. Šli jsme nalahko, pouze s věcmi nutnými pro přežití. Každý z nás měl pár matek, s jejichž pomocí jsme odhalovali komáří mýtiny a ptačí vcucy

(místa, která nás nenávratně vynesou do vzduchu). Den co jsme pátrali po oblasti, kde se nalézá ona tajemná místnost. Nástrahám zóny jsme se vyhýbali jen o vlas a jen díky příkazům zkušených stalkerů nám podařilo uniknout před žhavou lávou a horkým peřím, jež jednoho odpoledne poletovalo vzduchem. Museli jsme hodinu bez hnutí ležet, s tváří zarytou do země a čekat, dokud smrtonosná nástraha nepřejde. Pak se před námi objevila bažina ježibabího rosolu, ve které velká část naší skupiny přišla nohy, naštěstí ne na dlouho. Jindy jsme narazili na obrovskou

den

se

o

nebezpečnou pavučinu, kterou nešlo obejít a jediná cesta vedla skrz ni, ale pouhý nepatrný dotyk tenkého vlákna mohl znamenat smrt. I toto úskalí jsme ovšem překonali. Po návratu z jedné z našich dobrodružných toulek však část

z nás onemocněla záhadnou chorobou. Jedinou záchranu znamenal rychlý přesun k doktorovi sídlícímu v neznámém místě – po kratší, či delší době jsme ho všichni našli a příznaky nemoci zmizely, takže jsme další den mohli opět všichni do zóny. Že to bude náš poslední společný den, to nikdo z nás netušil. Kvůli

nenápadnosti jsme se rozdělili do dvou skupin a dorozumívali se pouze co nejstručněji vysílačkou. Když jsme se později opět sešli, naše cesta vedla ke starému opuštěnému srubu uprostřed zóny. Unavení a vyčerpaní jsme dospěli až na místo, u něhož jsme dostali jasný signál, že místnost splněných přání už není daleko. Začali jsme přemýšlet o mlýnku, jeden z nás jím bude muset projít a zemře strašnou smrtí. Kdo to bude, o tom jsme museli rozhodnout my. Všichni napsali na papírek nějaké jméno a pouze stalkaři věděli, koho ten strašný konec čeká. Pak jsme se vydali na cestu k místnosti. První šla Lulu, my ostatní čekali stranou, co se bude dít. Když zašla do tmy, ozval se strašlivý výkřik a my věděli, že cesta přes mlýnek je volná, ale Lulu už nikdo nevrátí k životu. Byla to strašná chvíle. Ale museli jsme jednat, protože cesta se mohla brzo opět uzavřít.

Do místnosti pak vstupoval každý sám. Byla nádherná. Zapsali jsme svá přání na papírek a vložili je do krabičky, kterou jsme druhý den ráno společně zakopali. Někteří z nás směli do místnosti donést i Luliny ostatky, aby i ona byla přítomna na tom zvláštním místě. Jestli se do zóny ještě jednou společně vrátíme, to je otázka, ale rozhodně nám tenhle zážitek zůstane pevně vrytý do paměti.

Bary

PŘÍPRAVKA

O posledním červnovém víkendu se parta starších skautů, skautek a vedoucích vydala na stavbu tábora. Sraz jsme měli v sobotu 26. 6. v 9 hodin před klubovnou v Žerotínce. Sešlo se nás zde asi 18. Všechny potřebné věci jsme nanosili ven kde jsme je tranzitu. Po 10:30 naložené, ale se do tří aut jsme nechali pár na úterní várku. vyjeli a náš cíl bylo Bechyně. Než jsme tak se nám ale Jiří ho a bravurně opravil. Mysleli jsme si, že dorazíme na místo asi za dvě hodiny, ale na silnici byla bouračka, a tak jsme se zase zdrželi. Pak už nás nic nezdržovalo, pouze ostatním řidičům jsme znepríjemnili cestu, protože z našeho výfuku vycházel hustý černý dým. Po 15té hodině jsme konečně dorazili na tábořiště. Nejdříve jsme museli shrabat posekanou trávu po celém tábořišti. Pak jsme se rozdělili na skupinky, ve kterých jsme začali připravovat tábořiště. Museli jsme vykopat odpadovku, postavit latry, vyměřit, zda se nám

před klubovnu, nakládali do jsme měli vše spočítali jsme, že nevejdeme. Tak věcí v klubovně Potom jsme tábořiště u vyjeli z Prahy, porouchalo auto,

Co to asi bude ?

vejdou všechny stany na louku a opravit jídelnu. Jirka posekal zbylé kusy trávy. Večer jsme byli s prací hotovi a šli jsme se po náročném dni vykoupat do Karlova. V neděli ráno jsme jeli na mši svatou do Bechyně. Po obědě jsme začali stavět stany. K večeru nás většina lidí opustila, musela jet do Prahy a tak nás zbylo jen devět. Rozhodli jsme se, že se půjdeme podívat na fotbal české reprezentace do dražičské hospody. Bohužel měli zavřeno, a tak jsme zápas poslouchali z rádia v autě. Protože nás bylo málo, mohli jsme se vyspat ve vůdcákách. V pondělí,

když lesáci dovezli valník dřeva, začali jsme si stavět svoje stany.
Navečer nás pět muselo odjet kvůli škole do Prahy, a tak zde zůstali
jen 4 skauti, kteří hlídali tábor.

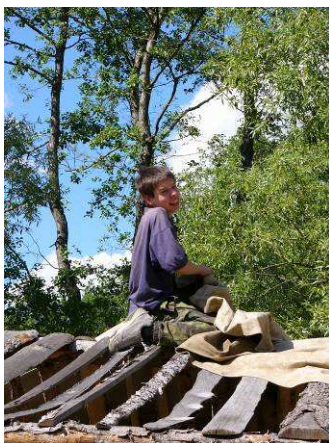
Emil

Mezi několika
skauty, Bary a
párem
příživníků
jsem zůstal i já
a tak vám chci
napsat co se
tam v té době
dělo. Ráno
jsme se
probudili, byla
nám přinesena

snídaně- prostě nádhera, ale tím skončilo

všechno naše pohodlí. Začali jsme klasicky stavět stany, tak jsme stavěli a stavěli a stavěli...Stejně to pokračovalo po celý zbytek přípravy, s krátkými pauzami na odpočinek a oběd. Večer jsme se vždy sešli a pak jsme si popovídali, co kdo postavil, koho co nebaví, komu se stýská a koho co bolí. Společně jsme se ujistili, že někdo je na tom vlastně o dost hůř, takže nám bylo všem dobře a to samé

se opakovalo každý den. Jak vidíte, příprava je vlastně krásná akce, proto by byla škoda, abyste se jí příště nezúčastnili...

Ondra

Knih rekordů

**V časopise obvykle zveřejňuji nejúspěšnější
táborové rekordmany. Tento rok to však není**

**možné. Někdy na konci tábora totiž z knihy rekordů
zmizel vložený list, na který se rekordy dočasně
zapisovaly. Nevíte o něm někdo něco? Bud' si ho
někdo půjčil a nevrátil, anebo ho (pravděpodobně)
sebral vítr.**

**Je mi to moc líto, protože vím, že se hodně lidí
snažilo, aby nějakého rekordu**

dosáhly. Obracím se na vás proto s prosbou, jestli byste nepomohli znovu sestavit jejich seznam. Jen namátkou si vybavuji rekord v počtu lidí hrajících na jednu kytaru, na největší šišku nebo

na nejvíce přeběhů přes tábořiště (Roro jsi opravdu vytrvalec!), ale určitě jich bylo daleko víc.

Pokud si na nějaký rekord vzpomenete, tak mi to prosím nahlase, ať to můžu do Knihy táborových rekordů zaznamenat.

Všem jmenovaným i nejmenovaným, známým i neznámým rekordmanům 3 x

Hurá!!!

Vojtáš

„Je ne regrette rien...“

(interview s odcházející kněžnou)

Na konci července zaskočila celý dosud známý svět zpráva o abdikaci kněžny „Epiš“ Apraxie, která po smrti svého chotě, bohabojného knížete Vladimíra, vládla nad Kyjevskou Rusí. Podle zahraničních pozorovatelů proběhlo v Kyjevě předání moci v souladu s mezinárodním právem a poddaní nemají k nástupkyni žádné výhrady (oni by si je mít stejně netroufli). Lumturo magazín pružně zareagoval a do Kyjeva vyslal speciálního zahraničního zpravodaje, který ex-panovníci zastihl těsně před odjezdem na zasloužený odpočinek na Krym.

Jak byste zhodnotila dobu svého panování?

„Zhodnotila bych ji velmi kladně, mnoho jsem se naučila a doufám, že i moji poddaní.“

Za vaší vlády došlo k uzavření těsné aliance se státem zvaným

„Lomikámem“, jak tento krok hodnotíte s odstupem čtyř let?

„Samozřejmě tento krok hodnotím opět velmi kladně – byl přece můj...(hi hi hi). Sice to bylo pochopitelně zpočátku poněkud těžké, ale teď si to nemůžu vynachválit (zvlášť když moje nástupkyně pochází rodem ze spojeneckého státu...)“

Co očekáváte od své nástupkyně?

„Jen to nejlepší. A že se na mě nebude zlobit ☺“

Nebojíte se, že někde poztrácí vaše poddané?

„Věřím, že moji poddaní budou stejně loajální a trpěliví, jako byli ke mně a ztratit se nenechají. A navíc už to nejsou moji poddaní, a čím co je, to ať si každý hlídá sám...“

Nelituje toho, že opouštíte lesk knížecího dvora?

„Ani ne tak lesk, jako právě celý dvůr. Byla to úžasná léta a hodně mi dala. A navíc, pane redaktore, máte mylné informace, jelikož právě ten lesk neopouštím - zůstávám totiž s výkvětem našeho knížectví. Mám na mysli naše mladé dvorní dámy.“

Viděno dnešní perspektivou: Stalo se během vaší vlády něco, co byste chtěla teď změnit?

„Non, rien de rien, je ne regrette rien,...“

...zpívá si a odchází do západu slunce.

Redakce Lumturo magazínu věří, že si kněžna Apraxie vychutná klidný a ničím nerušený odpočinek a její nástupkyni přeje hodně dlouhou a plodnou revolucemi a jinými živly nerušenou vládu.

Eugen

Táborové ohlasy

❖ Musím pochválit, že jsme občas měli k jídlu něco normálního. Třeba pudíng. Ale pudíng po topinkách není to pravý ořechový. Už kvůli latráům.

Pája

❖ ☺ Líbilo se mi: skupiny Rosssol a Beatbox, taky jak nám Fuňa se svaťákem vyprávěli ten příběh – bylo to opravdu napínavé !!! no atd.

☺ krátká honba a tábor že bylo prostě jako všude bahno *(to nebylo jenom jako!)*

Kadu

❖ Líbilo se mi, jak Vít více méně zapadl do našeho kolektivu. Jinak bych nic neměnil a nebylo nic, co by se mi nelíbilo podepsán **Fuňa**
❖ Tábor byl super ! Nenapadá mě, co se mi nelíbilo.

Verča K.

❖ Líbilo: poklad, úseky c.táborové hry
Nelíbilo: honba, to, že jsme prohrávali, cesta do Bechyně a zpět

Vojta B.

❖ + líbilo: příprava, skalní golf
- počasí, honba (vlčata a světl. by si měli zvykat na tvrdší živ. podmínky)
upadající disciplína (žádné tresty za pozd. příchod na sraz a za vulgarismy)

Frost Wind

❖ Líbilo. Poklad, stra, Nelíbilo honba balení, a bourání

Bjapp

❖ ☺ Líbyli se mi ceny, poklad, úseky a hry.
☺ Nelíbilo se mi, že na honbě bylo málo jídla.

Judita

❖ Líbilo: úseky, honba, Rosssol, slépky, Beatbox, hry
Nelíbilo: bláto, dešť, bourání

Palička

❖ Na táboře se mi líbilo. Skoro všechno. A jsem stále ještě pod vlivem dojetí ze svého odchodu z f-ce, tak vám všem chci poděkovat za to, že jste tak skvělí, a za to, co mi oddíl dává. Dík.

Co se mi nelíbilo, to jsem hned řekla. A tak doufám, že se to zlepší.

Epiš

❖ - málo jídla na honbě
+ skvělé jídlo (kromě honby)

Blecha

❖ Líbilo: poklad, úseky c.táborové hry
Nelíbilo: honba, to, že jsme prohrávali, cesta do Bechyně a zpět

Vojta B.

❖ Nelíbilo se mi že jsme měli na honbě málo jídla.
Líbili se mi všechny ceny.

Kákoš

❖ Líbil se mi proto že byly dobré hry a soutěže

Očko

❖ Jídlo bylo VELMI dobré ! Tábor byl super !

Editka

❖ Líbilo se mi všechno.
Jídlo bylo dobré. Bylo to super.

Rodrigo

❖ Líbylo: dobré jídlo,
pohodová honba, dobří
vedoucí

Nelíbylo: Tábor byl
krátký, všude byla
Cibule (v jídle), málo
jídla na honbě

Matěj

❖ ☺ Je hezký(é) když
si dokážem navzájem
otevřít srdce,
naslouchat a to u
většiny osazenstva šlo.
Fakt moc díky za
všechna sdělování.

☹ Občas jsou chvíle
kdy je potřeba druhého
podržet, vcítit se do
situace. Těch bylo
myslím málo.

☺ Též kniha přání a
stížností. Nechte se
inspirovat

☹ Příliš krátký tábor

❖ Líbil se mi poklad a
slatkovitost

Nelíbila se mi honba

Čmelák

❖ Líbilo:
celotáborovka...

Nelíbilo: sundávání
sítí...

Jméno: **Špagi**

❖ Líbilo se mi jak bili
postavené stany, jídelna a
kuchyň. Taký se mi líbil
poklad.

Dominik

❖ Líbylo se mi některé
úseky.

Nelíbylo se mi, že hodně
často jsme jedli maso
pořád s tý samí konzerví!

Nelíbily se mi hlídky.

Tuleň

❖ Celej tábor byl hrozně
hezkej. Všichni na sebe
byli hodní a milí a prostě
to bylo fajn. A za to patří
všem můj dík. Jenom bych
ho příště protáhla aspoň
na 3 týdny.

Andulka

❖ Líbilo se mi. Jak sme
stříli vzduchovkou
Nelíbilo semí slatkej
poklat.

Přemek

❖ Líbylo jse mi jídlo, hry,
honba.

Nelíbylo se mi balení.

Helča

❖ Líbilo se mi jak
Synek popisoval
barely, honba a veselej
Fuňa a všechno
ostatní

Překvápko

❖ Líbylo: celotáborová
hra

Nelíbylo: obsach
družiny

Patrik, Tomáš

Plicner

❖ Líbilo se mi vše
kromě honbi.

Libí se mi Kadu.

Janek

❖ Líbilo se mi všechno
kromě stravy na
honbě.

Baterka

❖ Líbyl se mi
poklad

Nelíbylo se mi,
že bylo

málo jídla.

Marek

❖ Na tomto
táboře se mi
moc líbylo seřazení
dne a

hlavně byl

výborný poklad.

Bylo tu i dobré jídlo.

Stěžuji si na (blbí)

vlčata.

AnnaMarie

❖ 1)líbilo:
přípravka –
snídaně do
postele (dik
Bary), líbil
se mi
vlastně celej
tábor až na
pár výjimek.
Taky se mi
líbilo, že
byla
marmeláda
občas mimo
dirky.

2)nelíbilo:
Nelíbilo se
mi, že byl
tábor tak
krátkej,
naprosto
líná
družinka a
že když se
něco
muselo
udělat, tak
všichni
nenápadně
zmizeli. Jo
ještě mi
vadilo, že
bylo
k obědu
skoro pořád
maso
z konzerv.

3)Vzkaz pro:
LuLu – Nezlob!
Bary – Ahoj!
Kákoše – Nechceš jít na školní diskotéku?
Pupíka – Grrrr, jsem tygrrrr !
Týnu – Vidělas někdy švába velkýho jak myš?

Ondra

LuLu Líbíš se mi !

A moc !

Prosím vedoucí: dejte
příště honbu zase jako
minule OK?

Že budou velký
s velkejma a malí
s malejma

A poté mohly sme tu
bejt klidně dýl ale
nestěžuju si na nic já ?

S.W.A.T.

❖Líbilo se mi koupání
v Karlově,
celotáborovka, honba za
pokladem, přípravka,
stavba, soft, fotbal na
chůdách. Chtěl bych
pochválit všechny členy
naší družinky pod
vedením Madlen, že
hezky šlapali na honbě
a pomáhali při úsecích.
Hlavně chci pochválit
Přemka. Nelíbilo se mi
deštivé počasí.

Emil

❖ Líbilo se mi pouštění
špalíčků, jídlo, hojnost
softballu, hojnost kytaristů,
skalní golf, ubytování na
honbě, noční úsek, celkově
celotáborovka (*kdopak ji asi
dělal ?!*), bobřík epesnosti a
především všichni junáci
dobří, udatní.

Jsem velmi nespokojen
s letošním počasím, doufám,
že Se (nebo někdo jiný) s tím
do příště něco udělá.

Také se mi nelíbí, že Epiš
sekla s vůdcováním, zrovna
když jsem se nacpal do
vedení. Nemohu jinak, než
brát si to osobně.

Taky jsem si ani jednou
nezastrílel vzduchovkou.

Fňuk.

Aljoša Synkovič Popovič

Aj, vy bohatýři chrabří,
udatní! Velmi se mi líbilo, jak
jste byli plni nadšení do všech
her a na nic si nestěžovali.
Stěžuju si, že nám bohové
(*určitě chtěla napsat Bůh,
vždyť je čerstvě pokřtěná, sám
jsem ji křtil*) nedopřáli tolik
jasného slunéčka i na obloze.

Zabava Puťatišna

Firma Little Forest & Son Vám přináší

Potočino

always
absolut

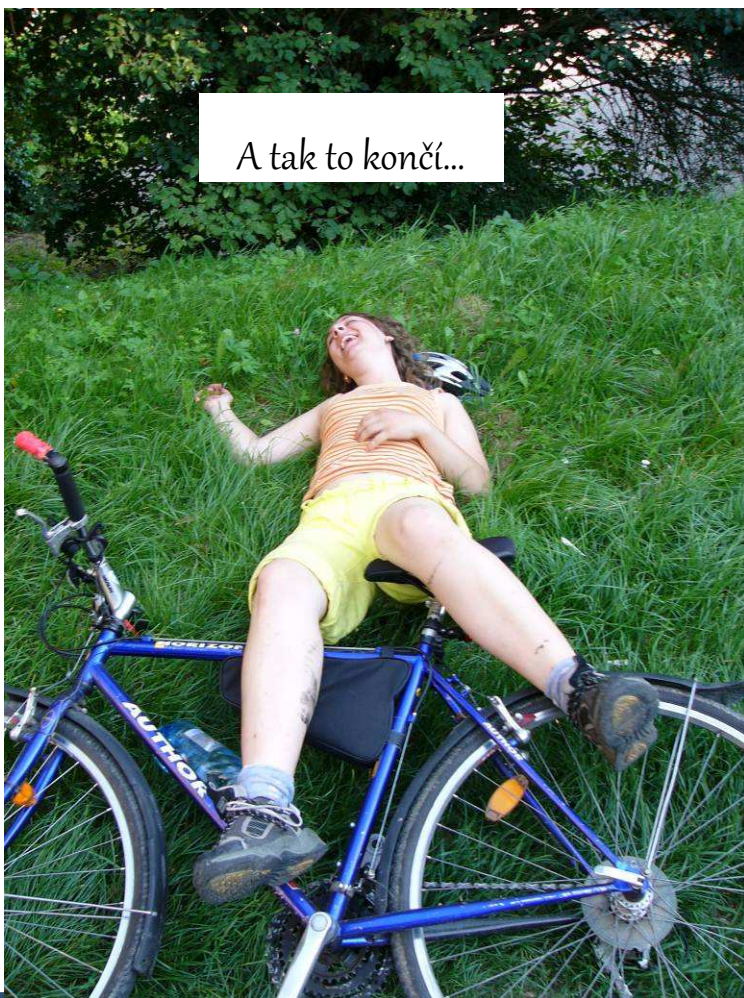
Image je na nic, následuj
Zrychlí Váš tep.
Simply clever.
Liberté toujours.
Voní hezky

Potočino

Potočino je výrobkem vyvinutým pro světovou elitu. Bylo testováno NASA v extrémních podmínkách. Ve všech zkouškách obstálo skvěle a nyní je tu jen pro vás! Myslíme to upřímně!
Nové Potočino je to nejlepší, co můžete mít. Nemít Potočino vadí.
K dostání ve všech obchodech. Pokud ne, žalujte svého prodejce.
Doporučováno deseti z devíti odborníků.

**MINISTERSTVO ZDRAVOTNICTVÍ DOPORUČUJE:
POTOČINO JE PROSTĚ ÚŽASNÉ!**

A tak to končí...

Tento časopis pro Vás připravili:

Hlavní šéfikové: Ondra, Swaťák

Pucuk: Lucka

Sepsali: Synátor, Lucka, Bary, Emil, LLS, Vojtaš, Mája, Eugen

Fotograf: Jirka

Spolupráce: www.lumturo.cz

Tisk: tiskárna U Synků – Minolta PagePro 1200 W (v rohu)

Předpokládaný datum vydání: 11. 12. 2004